

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

ELS TRABALLS DEL TRABALL

L'altre dia, una comissió de donas obreras va presentar-se al arcalde de Barcelona, manifestant li qu' elles y algunas mils més careixen de traball, y, per consegüent, comensava á faltárs'hi lo més necessari per viure.

En efecte: ja no es un misteri per ningú que las feynas escassejan cada dia més.

L'an passat, per aquest temps, no hi havia prous brassos ni prou màquines pera satisfier els pedidos. Semblava l'mon al revés. Acabavam de sortir de una guerra desastrosa, à conseqüència de la qual perdiam les colonias consumidoras dels articles de las nostres fàbricas y dels productes de l'agricultura. Y à pesar de tot, ningú s'entenia de feyna, com si ab la pérdua de nostres millors mercats ens haguessen tret un gran pes de sobre.

Mes ara, al terme de un any, s'ha vist ben clarament que aqui à Espanya, pera que tot siga falsificat, fins se falsificant els periodos de apparent è injustificada prosperitat. Si resultan falsos hasta el consum y la producció, ¿qué té d'estrany que 'ls que manan governin sempre basantse en l'eterna mentida?

Sols una cosa hi ha veritat, y es l'enorme tribació que 'ns exigeixen: els tributs que treuen el pa de la boca del infelis proletari, com ho es també aqueix régime derrotxador y concupiscent, que may se recorda de remediar las necessitats públicas, absorbit en procurar el seu regalo sense reparar en despilfarro més ó menos.

Y aquí tenim à la vaca grassa del any passat, convertida en la vaca tísica y esquálida d'enguany, que apenas pot dorar un pas sense caure à terra defallida.

**

L'anguniós estat en que van trobantse las laboriosas regions catalanas, contrasta ab la pompa y l'esplendor del viatje que, baix la direcció personal d'en Silvela, està realisant la familia real per las poblacions de la costa del Cantàbrich.

Qui s'enteri de las notícias oficials de l'aparatoso excursió,—las úniques que l'govern deixà circular (las que trascendeixen à manifestacions de protesta, ó no circulan, ó son castigadas implacablement),—creurà qu'Espanya neda felissa en una mar d'essència de rosas. Y no obstant, l'espèctre espantós de la miseria projecta la séva sombra sobre las comarcas més actives y traballadoras.

Avuy es una comissió de donas obreras la que acut al arcalde president de una corporació municipal, que res pot fer per ellas, perque també està tronada, en demanda de feyna: demà serán à mils els obrers dels dos sexes que imploraran el favor del traball, com qui implora una almoyna, perque

'ls fabricants tenen abarrotats els magatzéms de género, els compradors no's presentan, y las fàbricas que no paran del tot, reduheixen à una meytat ó menos el seu ordinari traball.

Afortunadament el ministre de la Gobernació no dorm sobre la palla, y pera l'pròxim pressupost ja té decidit aumentar en dos mil homes més el contingent de la guardia civil.

Aliments no podrá dar; pero de balas maüsser, en cambi, n'hi haurà à sacietat per qui'n demani.

Contribueix ademés à la agravació de la crisis de producció, deguda al pèssim estat econòmic del país y al encogiment del consum, la fatlera de algunes ordres religiosas, que, no contentas ab lo que munyeixen explotant conciencias, se dedicen à la elaboració de determinats articles que avants proporcionavan à numerosas famílias obreras, ja que no prosperitat, un miserable bossi de pa per ajuda de la vida.

Aquest tres de pa 'ls han anat à treure de la boca las místiques olivas dels convents.

Hi ha frares y monjas per tot: ja no sols per monopolizar la instrucció y la beneficencia, sino també per exercir un gran número de industrias. Frares que elaboran licors y xocolate, pastas pera sopa, confituras y altres articles alimenticis; n'hi ha de impressors, fusters, ebanistas, sabaters, etc., etcétera, que no traballan ells, pero si 'ls seus assilats, pagantlos la feyna ab una miserable bazofia y la promesa de la gloria del cel. Monjas que acompanyan 'ls traballs de costura y de planxat, la confecció de gèneros de punt, la de corbatas y roba blanca, aixis com la de brodats; monjas que fan de llevadoras y fins de apotecaries (en un barri popular de Barcelona n'hi ha unes que venen certas pildoras que, presas à fortas dosis, fan abortar.) Y entre elles, lo mateix qu'entre 'ls frares, el traball se realisa mercenariament, sent la benaventurança eterna, la millor recompensa que prometen à sus benaventuradas cooperadoras.

Ara mateix à Madrid ha hagut de tancarse una fàbrica de cotillas, per haverse emprés unes monjas l'exercici de aquesta industria, à uns preus tan irrisoris, que no hi ha ab ellas competència possible. Naturalment, las monjas fan vida comunal, gosau de la protecció del Estat y de la que 'ls dispenden molts gamarusos, no pagan contribucions y no tenen fills que mantenir.

Representan la subversió completa de la vida de família. Per competir ab els individuos de las corporacions religiosas, caldría colocar-se en la séva situació mateixa: tots els obrers haurian de ferse frares, y monjas totes las obreras... monjas ó majordonas de algun capellà generós, ó consoladoras de algun pare de la Fulla revellit y lúbrich.

**
Tal es el porvenir reservat als pobres, que volrían traballar y no trobar feyna.

O bé això, ó procurar per la vida à tota costa y sense reparar en medis.

Ab menos rahó varen celebrar els nostres antecessors las espléndidas iluminarias del any 35.

P. K.

Hn Martinez Domingo, arcalde interi de Barcelona, no sab qué fer pera donar satisfacció à la comissió de operarias que va anar l' altre dia à visitarlo en demanda de feyna.

¿Vol un consell?

Fleti un barco y envihilas al Cantàbrich pera que pugan contar à la familia real las sevas penas.

¿No està fent el rey un viatje de instrucció? Donchs ab la presencia de las obreras sense feyna podria apendre alguna cosa molt interessant que no li ensenyará may en Silvela.

¿Qué se sab de Xina? Re.
No obstant, ja hi ha qui assegura que si aquell enredo dura s'apujará l'preu del té.

Sigui cert ó sigui bala,
poch això 'ns farà pati.
¡Com que l'té que's gasta aquí es de fullas d'escarola!

Si de una cosa m'alegro es de la falta de consideració que l'jefe de la expedició regia Sr. Morgado ha tingut ab els periodistes que com uns gossots anavan seguit al Giralda y baixavan à terra, contant els cohets que's tiravan en l'aire, els archs de triunfo que s'erigian y 'ls viscacs que's donavan.

Als gosssets se 'ls dona la bola.

Y això es lo que ha fet el Sr. Morgado. Rebi la nostra més cordial enhorabona.

Potser ab unes quantas llissóns de aquestas, els representants de la prempsa servil apendràn à ser verdaders periodistes, tenint en l'estima deguda la seva dignitat è independència.

—Senyor Golfin, ¿quán acaba de posar fi à aquest bullit?
¿Que ja's pot escriure à Ceuta que tinguin puesto amanit?

En lo viatje regi s'ha ofert per tot arreu el mateix espectacle: la llyuya de cacichs en ostentar cada hù las sevas forses.

Tal ha succehit à Asturias, com à Galicia, y lo mateix passarà à Santander.

Per tot aquesta lepra que té corsecada à la infelis Espanya.

Ab molta rahó ha pogut dir un ilustrat periodista:

«Fins ara 'l viatje regi sembla una revista en humor del caciquisme cántabro.»

Fa mitj mes—joh miracle portentós
que no 's veu cada dia!—
que cap dels quatre barcos que tenim
ha sufert averia

Un episodi de la funció de gala donada en el teatro de la Corunya, en obsequi de la real familia.

Entre 'ls diversos viscas que varen donarse, se'n senti un à n' en Silvela.

Y 'l públich en massa va cridar:—¡No, no!...

Això à n' en Silvela no devia encaparrarlo poch ni molt.

Ja fà temps que à Espanya la primera condició que necessita un governant, es ser ben impopular.

Perque ja fà temps també que 'l poble està impossibilitat d' elegir als homes que han de governar.

CARTAS DE FORA

Tortellá.—Ab el mateix entusiasmme que cada any, ha celebrat aquesta democràtica vila l' aniversari del salutje atach de les forses carlistas, ocorregut el 22 d' agost de 1873.

A pesar del temps transcorregut, aquella fetxa no s' ha borrat de la nostra memòria y l' recor de les infamias cometes en semblant dia pels partidaris de don Carlos ens serveix d' estimul pera aferrarnos més y més à las ideas liberals.

El demàt, al só de la *Marsellesa*, 'ns encaminarem al cementiri, ahont colocarem una corona sobre la tomba d' en Jaume Puigblanquè, el màrtir de Tortellá, y á la tarde hi hagué concert al Cassino, no faltanthi, com es natural, vivas à tot lo que estimém y desitjém pera la nostra patria.

Altafulla.—Que l' agutziel *Mestre de ceremonias*, com li diuhen aquí, sigui un misser de cap à peus, y tinguí gran afició à accompanyar capellans, ens importa un pito. Deu els eria y ells s' ajuntan. Pero que 'l devot agutziel resulti un gorrero com una casa, ja no 'ns agrada tant.

Seria, donchs, molt convenient que perdés la mala costum de presentarre allá hont sab que menjan, y sobre tot que no ho fés més això de convidarre sense esperar sisquiera que li diguin *si es servit*. Si promet ferho aixís, per la nostra part li assegurem, que 'ns estarém de dirli *Mestre de ceremonias...* durant tot' una setmana.

EL REMEY DEL DUCH

No hem assistit, com ja pot suposarse, à la entrevista del duch de Tetuán y en Paraíso; pero, coneixém al un y al altre, tenim dats ceris de la conferencia y podém reproduir el dialech qu' entre 'ls dos s' ha entaulat, sense temor d' equivocar ni una coma.

La cosa ha anat aixís:

El president de la *Unió Nacional*, entrant en el quart del duch:

—Salut al digne hereu d' un apellido set cops ilustre.

—¡Don Bassil! ¡Vosté per aquí!

—Jo faig com Deu: soch per tot.

—¡Y à qué vè? ¡A dirme si vull ser primer ministre?

—Parlém com amichs, senyor duch. ¡Veritat que aixís no hi podém continuar!

—Ni quinze días més. Aquí no hi ha altra solució que aquesta: ferme primer ministre.

—La conducta d' en Silvela es d' alló que no té dibuix. Després de tantas promeses, després de tants afalachs, tirar-se ns à sobre d' aquest modo y tractarnos poch menos que com à fieras!...

—Tot això no passaria si à mi 'm fessin primer ministre.

—Jo, la veritat, estich desanimadíssim; pero antes de donarme per vensut, vull intentar l' últim esfors. A això tendeixen els meus actuals traballs.

—Per supuesto ¡eh! partint de la base de ferme primer ministre...

—La *Unió Nacional* ha comés molts errors, es innegable; pero, allisonada per la experiència, no farà extrany que ara endevinés el camí.

—Si no comensan per designarme à mi com à primer ministre!..

—Hi parlat ab diverses entitats, hi vist als meus companys, y tots diuhen lo mateix.

—Que jo haig de ser el primer ministre?

—Diuhen que la nostra apatía es criminal, que murant com velles porugos no 's fa res y que 'l govern s' aguanta, més que per la séva forsa, per la nostra inercia. Cada dia rebo cartas de Valencia, de Galicia, de Catalunya, d' Andalusia... y en totes hi veig el mateix anhel.

—El de ferme primer ministre?

—Que convé que 'ns belluguém, que 's cansan d' esperar, qu' es precis intentar *algo* serio, *algo* gros, *algo* qu' encare no s' hagi vist mai.

—Deuhen volgut dir ferme primer ministre.

—Las horas que jo hi passat meditant, no tenen fi ni

compte. Veig l' horitzó tan negre, tan negrel... El govern divertintse com si aquí no hagués passat res, l' Azcárrega comprant canóns, en Garcia Alix desbaratant l' enseñyança, en Vadillo en brassos del clero, en Dato fent xistes, en Gasset organisant patrullas d' obrers de comedia... ¿Qué fer en mitj de tot això?

—¿Qué?... Nombrarme primer ministre.

—Si las nostres pretensions no fossin completament legitimes, compendriàm l' hostilitat que 'l govern ens manifesta. Pero iqué volém nosaltres, en conclusió? Reduir els gastos, reorganizar els serveys, moralisar l' administració, fomentar el treball...

—Y, naturalment, ferme primer ministre.

—En Silvela sembla qu' està empenyat en fé 'l sort y 'l distret, y anar vivint en gran, com si això fos Xauxa. Riu quan plorém, riu quan supliquém, riu quan ens posém à cridar... Unicament deixa de riure quan tanquem la bossa. Llavoras no riu: 'ns envia la benemèrita y ja creu havver fet tot.

—Desenganyis, si vostés no 's determinan à nombrarme primer ministre...

—Enrahoni ab franquesa: ¿quin remey hi veu en tot això?

—Un: ferme primer ministre.

—Pero iqué plan? iqué programa?

—Ab cap... ó ab tots els que vulgi: la qüestió es que jo pugui ser primer ministre.

—¿Y qué succehirà si arriba aquest cas?

—Que jo... seré primer ministre, qu' es el meu ideal, el meu programa, la méva aspiració única, superior à la idea de patria, al desitj de regeneració, à totes las preocupacions de la *Unió Nacional* y las Càmaras de Comers.—

Aixis ha parlat el de Tetuán.

Ara falta sapiguer si en Paraíso, davant de tan hermosas confidencias, haurà al fi comprés que 'l tal duch més que un duch es un mussol.

FANTASTICH.

COM SE FAN LAS OVACIÓNS

—¿Es vritat que aquí colocan traballadors?

—Es vritat.

—Voléu feyna desseguida!

—Hombre, no 'm vindrà mal. Fa días qu' estich en vaga, y com sense traballar sòls poden víurehi els bisbes, els ministres, els cessants que han estat molt temps à Cuba, els accionistas del Banc, els...

—Deixeivós de retòricas y aném à lo que fa al cas.

—Mani. ¿Es qüestió de dur bultos?

—No. A veure, piquéu de mans.

—¿De quin modo?

—Per exemple, com qui crida al vigilant.

—¿Aixis?

—¡Justal! Bona grapa.

Ara feu un crit ben alt,

sense pò, à tall de cotxero.

—¡Xó! ¡Pelegrinal! ¡Diamant!

—¡Magnífich!... Quedéu desde ara compromés.

—Jornal?

—Vuyt rals.

—Deu n' hi doret. ¿Per molts días?

—Durará 'l que durará,

això es impossible dirho.

—Bueno, bueno; tant se val.

La qüestió es comensar prompte de manera que demà no 'm puguin faltar las bessas.

—¿Qué tinch de fé?

—En realitat el traball no es gens difícil: tot consisteix en picar.

—¿Toros?

—No sigueu tanoca:

aplaudir, picar de mans.

—¡Ah, jal Cosa de teatro.

—Pél estil, si fa ó no fa.

—Veyéu aquella plasseta?

—Sí.

—Pues aneu allá baixa,

'us hi passejéu fent l' orni,

y al punt que veyéu passar

una récula de cotxes

plens de senyors molt mudats,

'us poséu à cridar ¡viva!,

¡viva! sense parar may,

y al mateix temps, vinga gresca

y vinga picar de mans,

fins que 'ls brassos se 'us enrampin

y 'us quedéu enregullat.

—Res més que això? Bona feyna.

Me 'n vaig à casa ab un salt

à posarme l' altra roba.

—¿Quina?

—La bona, carám,

la que guardo per las festas.

—¡No feu semblant disbarat!

Cabalment lo que aquí 's busca

es que resulti ben clar

que sou un obrer.

—Com vulgui.

—Puch comensá 'l meu... traball?

—Desseguida.

Y en efecte;

els diaris del endemá

omplan la mar de columnas explicant entussiasmats l' acullida may somiada que 'l poble va dispensar als distingits personatges.

Allí vivas delirants, allí aplaudiments frenétichs, allí l' ovació més gran que haja sortit de las massas al tractar de festejar als seus amors, als seus ídols, als seus héroes inmortals.

Y no hi ha una sola ploma que s' atreveixi à estampar que tot aquell entussiasme, aquella ovació brillant, aquell espatech d' aplausos, aquells vivas... som comprats y han sortit d' uns pobres diables que per no morir de fam s' avenen à fé alló y cobran dugas pessetas per cap.

C. GUMÀ.

L' ÚLTIM GRAHÓ

Si no 'ns hagués entontit la desgracia y no 'ns tingüés embotats els sentits el grau d' embrutiment à qu' hem arribat, ens adonaríam del espectacle vergonyós qu' estém oferint als ulls de la gent civilizada.

Ens cridan à concorrer al gran Certamen de París, y en lloch de portarri manifestacions de nostra potència industrial, ó mostras de la riquesa que jeu sota 'ls nostres terrenos, ó creacions de nostra fantasia llatina, hi portém toretos, flamencas, xulos y empleats del Estat. Naturalment, el resultat correspon à nostra estupides, y en lloch de medallas y altres recompensas, no trayém de l' Exposició mes que las quantas caricaturas que referents à Espanya publican alguns periódics satírichs, pintantos d' un modo que fa pujar els colors à la cara dels espanyols que conservan un resto de vergonya.

En lloch de dedicar las energies à la restauració de nosaltres forças debilitades pel desastre, à la regeneració de nostras costums embrutidos pel fanatisme y l' afamellament, à l' enlayrament de nostre nivell intel·lectual, retrassat per las taifes reaccionaries, y al desvetllament de nostra generació ensopida, perdém el temps en inútils romiatges, girém els ulls à un cel estúpit pintat per la brotxa interessada del clericalisme y ens lliguém las mans ab la enervadora cadena del indiferentisme.

Y culmí els naturals fruysts. La illuminada d' Albaida fanatisa ab sus prediccions als estípits pagesos que la segueixen de genolls besant las imaginaries creus de sobre las pedras, y quan devant de tan repugnant espectacle las autoritats volen posarhi remey, s' abrahanon com salvatges al seu demunt ganivet en mà, y una clapa de sang vessada sobre nostre terra, ens retroporta à las barbaries de l' Edat mitja. Es tanca l' Institut de Manresa y s' apoderan d' ell els asquerosament populars germans marxistas, quins s' envaneixen de contar ja à Espanya prop de trenta col·legis. Juguém à viatges regis com una colla de criatures. S' estableix una verdadera competència en qui donarà més mostras d' imberbilat religiosa, y si un particular clava un lletreiro de *Esta casa es cristiana*, salta un ajuntament que clava en son saló de sessions un cor de Jesús com un garbell, ó surt una societat capellanesca penjant en son balcó una cosa com una olla ab flamas y el lletreiro *Reinat*.

Al contemplar tanta degradació, tant rebaixament y tanta hipocrisia, la indignació ens dona desitjos de cridar:—¡Capellans, veus' aquí vostra obra!

Pero reflexion

Els balls més tipichs, no son pas els de Galicia, sino 'l qu' està ballant fà temps el pais en massa.

Serveixen de *gayteros*, quan no 'ls conservadors, els fusionistas: quan en Sagasta deixa la gayta, la pren en Silvela.

Y'l pais pica de peus y balla de gana.

En Romero Robledo dias há que calla y té penjada la guitarra, Y's comprén. ¿Que no té de descansá una mica la barra?

Quan en Dato va deixar de formar part de l'excursió regia, per algú motiu poderós devia ser.

Segóns notícies autorisadas, mentres ell va per manexer à bordo, *hasta'l vent xiulava*.

Y en Silvela li va dir:—Ja ho veus, noy; es impossible anar ab tu sense que 'ns xiulin las orellas.

Y se'n va anar, perque ab una mala sombra com la seva, ja tots estavan pitant.

La iluminada de Murcia ha donat lloch à una batessa entre 'ls seus admiradors, que son molts, y la guardia civil que s'havia empenyat en que no fes miracles.

Jo no sé entendre com en una nació arxi-catòlica com Espanya s'ha de impedir que una dona tocada del bolet, pero à la qual molts creuen tocada... de la divina gracia se dediqui à fer lo que han fet tants sants, segons resa el *Flos Sanctorum*.

Una de dos: ó bé 'l govern hauria de propagar la despreocupació fent la competència à *La Campana* en materia d'esquilar clatells, ó ja que no vol imitar-nos, hauria de deixar bonament que tothom que volgués fes miracles, fomentant la tonteria y 'l fanatism.

* * *

Perseguir als iluminats, y sostenir tants convents, y tants capellans, y tants bisbes à fi de que mantinguin en el poble la fe en els miracles, es la feyna d'en Jafá: fer y desfer.

Ara mateix en nom de la unitat catòlica ha prohibit el Congrés protestant que s'havia de celebrar à Zaragoza.

Està vist quel' actual govern, lo mateix en matèries religioses qu'en tot lo demés ha perdut per complert la carta de navegar.

El ministre de Marina
à Gijón volgué dinà,
y al preguntar:—¿Qué hi haurá?
una veu va dir:—*Tunyina*.
—¿No teniu més que això? ¡Malo!—
Y llavoras l'hostaler
digué sonrient:—¿Que potser
s'estima més peixu-palo?

Llegeixo:

«Anoche el carruaje del ministro de Estado atropelló à un niño de doce años, dejándole en muy mal estado.»

Proposició méva: que al cotxero se li dongui un accésit, y al ministre d'Estat se li nombri ministre de mal estat.

En recort al mal estat en que queda 'l noy que ha tingut la fortuna de ser atropellat pél seu crruatje.

A Gijón varen ser detinguts alguns obrers que al pas del rey, varen donar el crit de *Viva el trabajo!*

Crit subversiu en aquesta terra silvelista ahont tan sols viulen y prosperan els gauduls.

VARIETATS

EL BURRO Y 'L SABI

Veus'aquí que una vegada varen trobarse dos homes. Y l'un preguntá al altre:

—¿Qui ets tu?

Y l'altre va respondre:

—Soch un burro: 'm diúhen el traballador. Y tu ¿qui ets?

—Jo—respon el primer—soch un sabi; els homes me diuen senyor.

—En qué t' ocupas?

—En ensenyantar als burros com tu.

—¿Vols ensenyarme?

—Ab moltíssim gust: vina ab mi.

El burro se'n anà ab el sabi: 'l qual va conduhirlo davant de una grossa pila de mahons y fusta.

—Edifica un gran palau y una cabanya petita—digué 'l sabi.

El burro 'ls construï, y quan estigueren acabats, el sabi li donà algunas monedes, dihentli:

—Jo viuré en el palau porque m' ho he ben guanyat ab mon traball intelectual; tu t'en anirás à viure à la cabanya qu' es millor per tu; puig sent un burro mal podrías apreciar el mèrit artístich del palau. Ab els claus de les sabates farías malbè las alfombras, y ja que la cabanya 'm pertany (puig no ignoras que jo te l' hi fet fer) es molt just que me'n paguis lloguer pel dret de viurehi.

El burro visqué en la petita cabanya y pagà 'l lloguer dihentli:

—¡Qué sabi qu' es! May de la vida se m' hauria ocorregut construir una cabanya pera mi si ell no m' ho ha gués dit, com tampoch podría pagarli 'l lloguer si ell no m' dongués un jornal.

El sabi va posar al burro à cavar en una mina, dihentli:

—¡Ala! Treu carbó de las entranyas de la terra, y quan jo l' haja gastat, te'n daré las cendras perque pugas es calfarle.

El burro vā treure 'l carbó y deya:

—Aquest home no sols es sabi sino bò, perque 'm dona las cendras quan podrà llençarlas.

El sabi digué al burro:

—Necessito algú que 'm vesteixi, que 'm calsi, que 'm fassi la cuyna, etc., etc. Donam, donchs, algun dels teus fills perque 'm serveixi.

El burro donà 'ls seus fills, dihent per entre si mateix:

—¡Això sí qu' es bò! Ell els ensenyará à ser sabis, com fà ab mi mateix, y aixís arribaran algún dia à ser caballers com ell.

Alguns días més tard el sabi deya al altre:

—Mira, noy, al pendre 'ls teus fills al meu servye, hettingut que aumentar els meus gastos; aixís, donchs, tindrás de conformarte ab menos jornal, à fi de que puga pagarlos com correspon.

El burro 's gratà 'l cap, pero al fi digué:

—Ah, sí! Es necessari que 'ls meus fills cobrin alguna cosa: tots tenim que viure.

L'inteligenç digué al ignorant:

—Construeixem dugas escolas, l' una gran y l' altra petita, ahont s'eduquin els vostres fills.

—Y per què—digué aquest—l' una ha de ser gran y l' altre xica?

Y l' altre respongué:

—Perque sent els meus fills caballers inteligents com jo, necessitan una gran educació pera poder desarollar de un modo convenient las sevas facultats intelectuals y per això fà falta una escola gran; mentres que 'ls teus fills sent els de un burro, tindrán que traballar ab els seus brassos com tu, y 'ls bastarà à la petita. Ja suposo que no esperarás que s'eduqui als teus fills de franch; per això hauràs de pagar alguna cosa.

Un dia va presentarse 'l sabi al burro y 'l va sorprendre sense fer res, tot cavil·lar.

—¿Qué fàs?—li pregunta.

—Estich pensant.

—Això sí que no t' ho permetré pas. Si tornas à ferho, t' castigaré.

—¡Ah!—digué 'l burro posantse dret.—Ara tu mateix t' acabas de descobrir. Si fosses tan intelligent com suposes, sabrías qu' es impossible, fins pels burros, como jo, 'l deixar de pensar alguna volta. Ara 't coneix: ets un bergant.

Y veus'aquí que al dia següent l' esclau vā fer una bandera roja, va pendre las armas y 's va rebelar contra 'l seu amo.

El pensar sigué 'l principi de la revolució, al terme de la qual no hem arribat encara.

W. ANDERSEN.

Preguntá 'l Pare Nassari à un senyó molt divertit:

—Suposo que cada nit

vosté deu passá 'l rosari.

—Sí, senyor, sí,—digué aquell,—

y que 'n passo molta via;
pro no ho faig de nit, de dia;

menjan grans de moscatell.

—¿Que no ho sabs que 'm caso avuy ab la Pona, amich Climent?

—Jo també 'm caso.

—¿Ah sí? ¿Ab qui?

—Me caso ab el mon dolent.

ANTÓN DEL SINGLOT

—Es un escàndol,—molt alt,

deya D. Pau tot cremat

à un guardia municipal.—

Avuy mateix m' han robat.

Jo no sé perquè servíu:

ni pel carré's va segú:

dels guras tothom se 'n riu

y no prenen à ningú.

—En quan à pendre, l' ha errada,—

respon en Xanxes de gresca:—

Si no fém cap agafada,

quan menos prenem... la fresca.

LLORENS BONNIN

Parlant de morí, un company deya al altre:—Jo voldria agafá una malaltia

que 'm matés sens fermé dany.

—Donchs ja soch més decidit:

me'n voldria anà à dormí,

y al llevarme, 'l demati,

trobarme mort sobre 'l llit.

FRAY GRANOTA

SOLUCIONS

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—*Ma-ne-le-ta*.
2. ANAGRAMA.—*Ram—Mar*.
3. TRENCACLOSCAS.—*El amigo de las mujeres*.
4. CONVERSA.—*Quica*.
5. GEROGLIFICH.—*Una desgracia may ve sola*.

XARADA

L' altre dia 'l senyó Pere, qu' es home que té bon prima va regalar à la Quima una bona *dos-tercera*. Mes ella, qu' es molt formal, va volgué 'l favor tornarli y un quart després va portarli una preciosa *total*.

CECILIA SALA MAYOL.

ANAGRAMA

A n' al teatro *total* vareig trobar à en Joalet; y 'm va dir que ara vivia: carrer *tot*, número set.

SISKET D. PAILA.

TRENCA-CLOSCAS

LOLA N. CARBASA

Formar ab aquestas lletras lo titul de un drama.

UN SOCIO FOMENT S. ANTONI.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8.	—Nom de dona.
7 8 3 6 8 5 8.	—»
7 8 3 6 5 8.	—»
7 8 3 6 8.	—»
7 4 5 4.	—Animal.
3 4 7.	—Licor.
4 7.	—Arbre.
1.	—Consonant.

JOAN TORRENT Y M.

GEROGLIFICH

+
U
—
A
T R

TRIPITAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans: Incommensurable Narcís del Toro, Ll. Coll y Bé, Un espectador, M. Planas, Saloyam, Un arreplega puntas, T. Hernando, J. Serra, Castell-ferris, R. Campins y Serra, Lluís Péris, J. Ratsill, Joseph Batista, Joan Giné, J. Pons (Igualada), E. Castells, A. Flàssol Petit, J. R. Bacallana, P. Font, P. del C., Rata de Rambla, Lluís, Joan Francesc Vila, J. Lleal, J. Moix y Serenini.—*Lo que 'ns envian aquesta setmana, no fá per casa.*

Ciutadans: Nina Gela, Joan Rocabert, T. M. Cats. Un nyébit enconstipat, J. Albertí y P., Josep Biosca, Joaquim Pujol y Eduard.

—Insertaré una cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadans: P. Sabadell: Las sevàs vinyetas no 'ns acaban de satisfacer. —Joseph A. Serra: ¿Una ingrata diu que l' ha ferit del cor?

Ab versos d'aquest tenor, lo qu' es estrany com no 'l mata.—V. de P. M.: Vegí de progressar més.—Joan Pagés y Boix: Ab molt sentiment li dihén qu' es dolent y que té un vers coix.—Benet de Santos: Son bastant defectuosos.—Albert Daroca: ¿

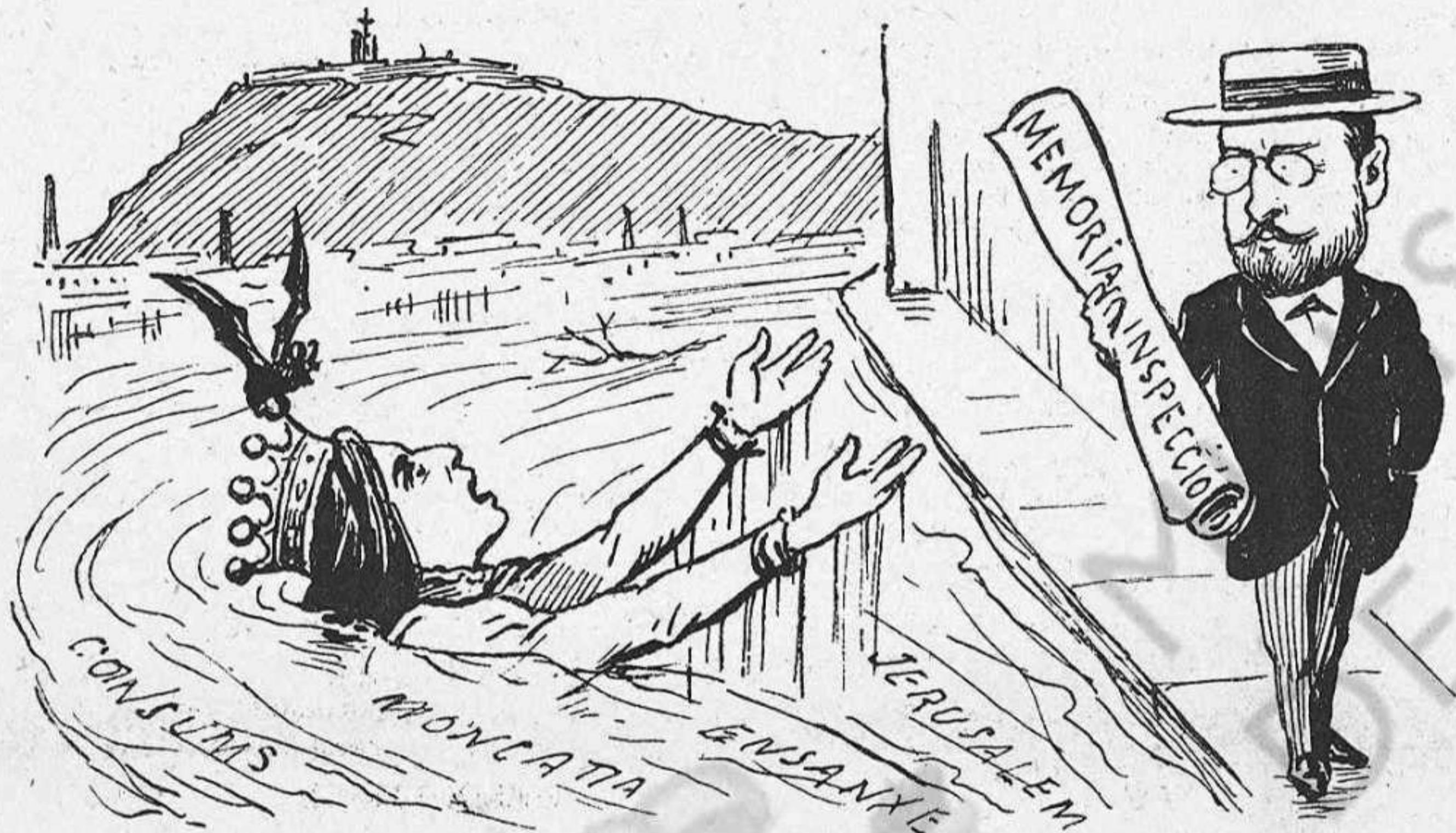
NOTAS DE LA SENMANA

¡Pobre senyor Paraiso! Va con malas compagnias.

--Trayém els barquets à terra, no fos cas que ab aquest ayret se 'm cap-giréssin.

—¡Una corda, senyor Golfin, m' ofego! —Espéris, aviat li enviaré memorias.

EL DÍA DEL AYGUAT: —Miri, senyora Laya, com fugen els regidors.

La colla del cop de fals esperant que à la Casa de la Vila 'ls eridin.

En confiança, ciutadans; la prempsa cau de las mans.

ARRIBADA DELS COROS CATALÀNS À PARÍS: —¡Salut, companys, aquí es à casa vostra!